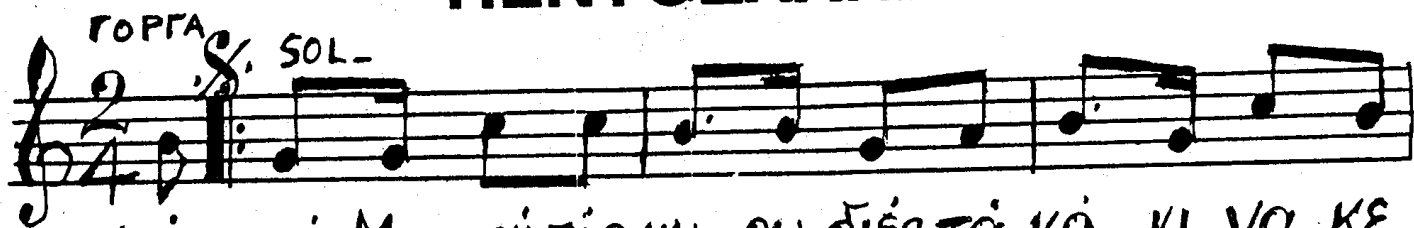

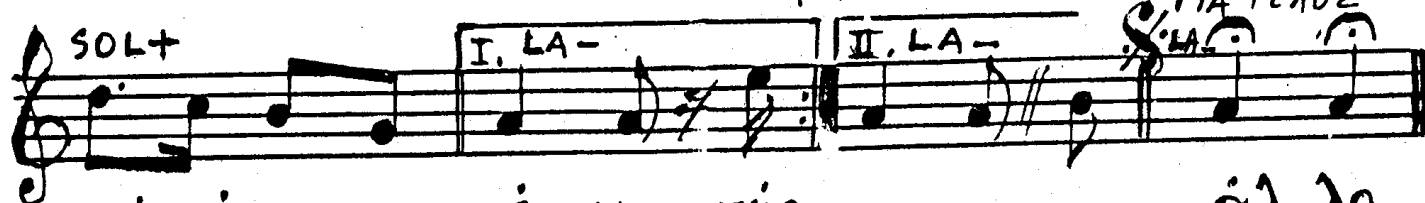
ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

Μέ του Μα-χιού τις μυ-ρω-διές τὰ κό-κι-να κε-
 δέ-τε πώς χο-ρεύ-ου-νε της Κρή-της τὰ κο-

ρά-σια, χαιί-ρά-σια· μέ πε-ρη-φά-νιά-λη-θι-νή δε.
 κό-ρευ-αν της Κρήτης μας τὰ

μνά και τι-μη-μέ-να, πώς άλ-λο.
 τέκνα τ' αντρειω- -ιέ-να. 2. Κύ-

1. Με του Μαγιου τις μυρωδ'ς τα κόκκινα κεράσια για ιδέτε πώς χορεύουνε της Κρήτης τα κοράσια Με περηφάνια αληθινή σεμνά και τιμημένα πως χόρευαν της Κρήτης μας τα τέκνα τ' αντρειωμένα.
2. Κύτταξε Κρήτη το χορό που μάθαν τα παιδιά σου που ξέραν οι προγόνου σου να 'χαιρετ' η καρδιά σου Κύτταξε χάρι κι ομορφιά, τιμή, λεβεντοσύνη, οπώχει τούτος ο χορός και τι χαρές αφήνει.
3. Κύτταξε και διαλάλησε σ' όλη τη γης τους τόπους τέτοιο χορό να μάθουνε με τιμημένους τρόπους, οι Εθνικοί μας οι χοροί έχουν τιμή και χάρι δίνουν τιμή και λεβεντιά στ' όμοφο παλληκάρι.
4. Άλλο χορό δε ρέγομαι, ωσάν τον Πεντοζάλη που πάει τρία ζάλα ομπρός και δύο για γέρνει πάλι Βλέπετε τούτο το χορό που πάει ζάλο-ζάλο τον ίδιο θα χορέψουμε στην πόλι δίχως άλλο.